

Mar ni me, o, mar ni potem me sólo
občutek odtujenosti prevzel,
še mojemu telesu je neznano
vse v domu, ki v puščobo je zdrsel.

Lahko na vrt grem...
tam našla še zdaj
bi kakšno jagodo, ki se je skrila.
Odpreti okna dá se na stežaj,
da dom bi z vonjem jabolka polnila.

Pred vrati pa lopata le sameva
in peč gori in hišo polni dim.
Zato bolest neznosno me preveva,
ker skoraj brez občutkov tu živim.

Mrači se. Dan počasi že ugaša.
Moj dom je pust. In spanec je nemir.
Po belem mezaninu se oglašá
korak, ki magično konča večer.

Boris Marev

BORIS MAREV je znan uralski pesnik, avtor pesniških zbirk: Številne sanje ognja, Kolumbi, Naliv, Semafor, Grmada, Metež, Moj Ural. Pesniška zbirka Jutro je izšla v Moskvi pri založbi Mlada garda. Pesmi Borisa Mareva tiskajo v moskovskih in v uralskih revijah. V svojem delu pesnik utrjuje tradicije sovjetske poezije, katerih začetnik je Vladimir Majakovski: visoki državljanski patos, jasnost pesniškega jezika, novatorsko iskanje besed.

Boris Marev je star 39 let. Končal je pravni in literarni inštitut. Po končani aspiranturi predava antično literaturo na uralski univerzi in pripravlja disertacijo. Boris Marev je član Zveze pisateljev SZ.

DREVESA Prepričan sem:
Ljudje so — kot drevesa.
Vem:
Vsak iz obročev je sestavljen.
Kje sončni žarki so jih žgali,
Kje —
So žalitev opekline...
Pa čeprav se vreme šali,
Sto čudežev pomlad obeta,
So sledovi opeklin ostali:

Obroči,
 ki se jih komaj loči.
 So elegani,
 Nadišavljeni,
 So lepi in izbrani,
 Otrdeli,
 Kot bi jih kdo vozal,
 Otroci vetra
 In višav.
 Sramu sploh ne poznajo:
 Ne vedo, da topla so nebesa...

Podnebje, državljani, spremenite,
 Ogradite, državljani, si drevesa!

DEDIŠČINA Otroštvo, otroštvo!
 Glasba in topot.
 Begunci. Ešaloni. Vojna.
 Od dima počrneli topol
 Pred našim oknom je šumel.

In gledal sem,
 Skrit za zabojem,
 Kako dele stvari vojakom,
 Kako odhajajo v obzorja brez meja
 Tiri,
 Puške,
 Pesmi
 In meglice...

Leta, leta!
 Znana ulica...
 Odpustil nisem smrti prav ničesar:
 Ne deda,
 In ne babice,
 Ne doma...
 Zdaj so tam koprive,
 Pepel
 In prazen prostor.

Pozdravljen, topol!
 Vsa moja dediščina!
 Starikav, kot leseni bog,
 Ohranil si mi domovino in otroštvo,
 Sajasti stražar
 Vse moje sreče!

APRIL Butnil je v oči april,
 Na golih vejah je zaščeбетal,
 In kot geolog
 Tavajoči mesec
 Po gozdovih je razdal.
 Spi.
 Je v rusi bradi.
 V vodi je in kruh poskusi.
 Preživel je!
 Šel je!
 In prišel!
 A jutri bo pozabljen:
 Zastrmel se je kot romar
 V nahrbtnik in blestivko na vitrini . . .
 Jaz sem z njim.
 Na pol poti sem.
 September tudi meni kima: »Plaćaj . . .«
 Sneg gori,
 Odhaja led,
 In vse je prvo, drugo!
 Pripravlja jata se že na polet,
 Udarja žalostna perut v oblakih
 Baraka moja
 še stoji,
 V osnutku — so še sanje,
 In toliko povodov je za hudo kri,
 In svet —
 je kot v prgišču
 glina!